

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Ivanovits Andrea ügyvéd és dr. Koós Szabolcs ügyvéd által képviselt felperesnek, Marinné dr. Nyéki Ildikó ügyvéd által képviselt II. rendű alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránti perében a Fővárosi Bíróság 2009. október 12. napján kelt 4.P.20.029/2008/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az alperes által 10.Gf.40.653/2009/3. szám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a perköltségre és az illeték megtérítésére vonatkozó rendelkezéseit részben megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 1.922.500 (egymillió-kilencszázhuszonkettőezer-ötszáz) forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 1.791.000 (egymillió-hétszázkilencvenegyezer) forint, a II. rendű alperes 9.000 (kilencezer) forint le nem rótt kereseti és fellebbezési eljárási illetéket, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 957.675 (kilencszázötvenhétezer-hatszázhetvenöt) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a II. rendű alperes közötti folyamatos szerződéses jogviszonyból eredően a II. rendű alperesnek fizetési kötelezettsége keletkezett; a tartozás

rendezése érdekében a felek több okiratot készítettek, így az 1998. szeptember 28-án kelt Emlékeztetőben rögzítették, hogy a II. rendű alperesnek a felperes felé fennálló tartozásának összege 78.234.916 forint, és ezen tartozás megfizetését a II. rendű alperes az okiratban írt ütemezés szerint vállalta. Ezt követően, 1998. november 3-án újabb megállapodás jött létre a felek között, eszerint a II. rendű alperes tőke- és kamattartozása 1998. november 1-jén 76.552.600 forint volt, s tartozása kiegyenlítéseként azt vállalta, hogy a felperes lehívásai szerint BL-55 típusú és BL-80 típusú liszttel teljesít.

1998. december 15-én kelt levelében a II. rendű alperes arról tájékoztatta a felperest, hogy a tartozása ellentételeként 2500 tonna BL-55 típusú lisztet betárolt. A felperes az 1998. december 22-én kelt levelében elfogadta a betárolt lisztet, s közölte, hogy a liszt átvételére, illetve annak lehívására előre láthatólag 1999. január végén, illetve február első hetében kerül sor.

A felek a II. rendű alperes hivatalos helyiségében, Budapesten 1998. december 29-én ún. leltárjegyzőkönyvet vettek fel a 2500 tonna liszt vonatkozásában, rögzítve a felperes tulajdonjogát azzal, hogy a BL-55 típusú liszt a II. rendű alperes ...i telephelyén idegen készletként felelős őrzésbe kerül. Ezen mennyiségű lisztről ... sorszám alatt 1999. január 5-i keltezéssel leltárfelvételi jegy is készült, amelyen 2500 tonna BL-55 típusú zsákos liszt leltározójaként a II. rendű alperest, illetve annak a ...i szervezeti egységét tüntették fel, s a leltárjegy tartalmazta azt a megjegyzést, hogy a „... Kft. készlete”.

Az 1999. június 3-án kelt vállalkozási szerződésben a felperes és a II. rendű alperes abban állapodtak meg, hogy a II. rendű alperes napi kb. 400 tonna őrlési kapacitást biztosít a felperesnek a tulajdonában álló és az általa beszállított búza őrlésére. A szerződésre tekintettel a II. rendű alpereshez 1999. július 5-ig 265,74 tonna búza beszállítása történt meg, amelyből az elszámoláskor - minőségi levonást követően - 247,41 tonna vehető figyelembe. A II. rendű alperes a különböző minőségű őrleményeket nem, illetve nem a szerződésnek megfelelően adta ki, a felperes pedig bér munkadíjat nem fizetett.

A Fővárosi Bíróság 1999. szeptember 20-i kezdő időponttal elrendelte a II. rendű alperes felszámolását. A felperes a felszámolóhoz 1999. október 6-án 130 millió forint hitelezői igényt jelentett be, amelyet a felszámoló 50.704.589 forint összegben ismert el. A felperes annak a megállapítását is kérte, hogy összesen 2546,66 tonna liszt tulajdonjoga őt illeti meg, ennek kiadására vagy 122.647.146 forint ellenérték kifizetésére kérte a felszámoló kötelezését. A felszámolási eljárás során a Fővárosi Bíróság 2001. november 30-án kelt végzésében a felperes hitelezői igényét vételár jogcímén 16.578.967 forintban elfogadta, ezt meghaladó pénzkövetelését, illetve a tulajdonjog megállapítására vonatkozó igényét elutasította. A felperes mint hitelező fellebbezése folytán a Legfelsőbb Bíróság a 2004. május 19-én kelt Fpk.VI.31.156/202/5. számú végzésében az elsőfokú bíróság végzését a hitelező liszt tulajdonjogának megállapítására és a liszt kiadására vonatkozó igényét elbíráló részében hatályon kívül helyezte, és ebben a részben az eljárást megszüntette. A hitelező ezt meghaladó igényei tekintetében az első fokú határozatot hatályon kívül

helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

Ezt követően a felperes 2004. szeptember 29-én az I. rendű alperessel a felszámolóval szemben - a Fővárosi Bírósághoz - benyújtott keresetében 2544,6 tonna liszt vonatkozásában a tulajdonjoga megállapítását kérte, majd a keresetét kiterjesztette a II. rendű alperesre. Az elsőfokú bíróság a 2005. november 29-én kelt és 2006. május 4-én jogerőre emelkedett részítéletével az I. rendű alperes elleni keresetet elutasította, ezért azt a felperes új jogcímen, kártérítés címén terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság a 2007. május 21-én kelt 4.P.631.719/2004/13. számú ítéletével a keresetet elutasította, a felperes fellebbezése folytán a Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.392/2007/5. számú végzésével az első fokú ítéletét hatályon kívül helyezte, az I. rendű alperes tekintetében a pert az igényérvényesítés időelőttisége miatt megszüntette, a II. rendű alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására utasította azzal; a felperest nem lehet elzárni attól, hogy a tulajdonjoga megállapítását kérhesse (Pp. 123. §).

A megismételt eljárásban a felperes a pontosított keresetében annak megállapítását kérte a Ptk. 117. §-ának (1) és (2) bekezdésére hivatkozással, hogy 1998. december 29-én az alperestől 2500 tonna liszt, majd az 1999. június 3-án megkötött bérőrlési szerződés alapján további 46,6 tonna liszt, összesen 2546,6 tonna liszt tulajdonjogát megszerezte.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a felperes keresetösségi jogát, arra hivatkozott, hogy a felszámolási eljárásban csatolt iratok szerint a felperes a követelését először a ... Kft.-re, majd 2007. december 6-án a ... Limited társaságra engedményezte. Érdemben előadta, hogy a felszámolás elrendelésekor összesen nem volt a felperes által megjelölt mennyiségű liszt a birtokában, a 2500 tonna lisztet tekintve vitatta a felperes tulajdonszerzését azzal, hogy annak birtokba vétele nem történt meg, a 46,6 tonna liszt tulajdonjoga kérdésében pedig az 1999. július 14-én kelt, és a bérőrlési szerződés elszámolása tárgyában készített elszámolásra hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a 21. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperes birtokában, felszámolása elrendelésekor, 1999. szeptember 26-án 16,156 tonna BL-55 típusú, a felperes tulajdonát képező liszt volt. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a feleket, hogy a perrel kapcsolatban felmerült költségeiket maguk viseljék, s úgy rendelkezett, hogy a feljegyzett kereseti, illetve fellebbezési illetékből a felperes 866.400 - 866.400 forint, míg a II. rendű alperes 33.600 - 33.600 forint megfizetésére köteles, külön felhívásra, az állam javára. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét kis részben találta megalapozottnak, előjáróban a II. rendű alperes elsődleges védekezésével kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes az érvénytelen engedményezési szerződésre tekintettel a követelését továbbra is saját maga érvényesítheti. A 2500 tonna liszt tulajdonjoga kérdésében a felperes által csatolt levelezés alapján tényként fogadta el, hogy nagy összegű tartozására figyelemmel a II. rendű alperes 1998 decemberében 2500 tonna BL-55 típusú liszt eladására tett ajánlatot azzal,

hogyan annak vételárába fennálló tartozása beszámításra kerül, illetve a felperes az adásvételi szerződés megkötésére vonatkozó ezen ajánlatot elfogadta. Vizsgálta, hogy a felperes tulajdonszerzéséhez szükséges birtokba vételre is sor került-e (Ptk. 117. § (1) és (2) bekezdés. Rögzítette, hogy a felperes egyrészt az 1998. december 29-én kelt leltárjegyzőkönyvre, illetve az 1999. január 5-i leltárfelvételi ívre hivatkozott, ezen okiratok tartalmával szemben a bíróság megállapította, hogy a betárolási nyilatkozatot követő két napon belül, a II. rendű alperes által elkészített leltárívek tanúsága szerint a BL-55 típusú lisztből összesen 1081,9 tonna (a felperes által tulajdonaként állított mennyiségnek kevesebb, mint a fele) volt raktározva a ...i telephelyen, míg a budapesti telephelyen 966,995 tonnát tartottak nyilván, ebből 9 tonnát (9000 q-t) a ... Kht. tulajdonaként. Az elsőfokú bíróság az 1998. december 29-i ...i készlettel összefüggésben tanúként hallgatta meg a II. rendű alperes egykori belső ellenőreit, ...t, s a bizonyítékok együttes, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésével arra a meggyőződésre jutott, hogy a hivatkozott okiratokban foglaltak ellenére a felperes az adásvételi szerződés szerinti 2500 tonna BL-55 típusú lisztet nem vette birtokba, illetve nem is vehette birtokba, hiszen a II. rendű alperesnek sem a ...i, sem pedig telephelyei összességén ilyen mennyiségű készáru nem is állt rendelkezésre, ezért a 2500 tonna lisztre vonatkozó felperesi igényt, mint alaptalant elutasította. A 46,6 tonna liszt tulajdonjoga kérdésében kifejtette, hogy a II. rendű alperes a bérőrlési szerződés létrejöttét, és az általa 1999 júliusában készített elszámolásban foglaltak szerint a felperesi búza beszállításának tényét nem vitatta, elismerte továbbá, hogy a beszállított búzából 96,48 tonna BL-55 típusú liszt került előállításra, amelyből a felperes csupán 40,0 tonnát szállított el, az alperesi álláspont szerint a felperesnek járó liszt mennyiségét csökkenteni kell, egyrészt az általa végzett őrlés munkadíjával (1.399.257 forint = 40,32 tonna), másrészt a felperes által a takarmánylisztből és korpából őt megillető mennyiségen felül kiszállított áru (520.648 forint = 15,00 tonna) BL-55 típusú lisztre vetített értékével. Az elsőfokú bíróság, miután a felperes a peres eljárásban már nem vitatta a II. rendű alperes elszámolásának mennyiségi alapjait, abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felperes által beszállított és a tulajdonában álló búzából előállított liszt mennyiségébe elszámolható-e a II. rendű alperes által hivatkozott bármely tétel, s a felek szerződéses akaratával összeegyeztethetőnek ítélte, hogy a II. rendű alperes a felperesnek kiadandó BL-55 típusú liszt mennyiségét a bér munka ellenértékének megfelelő értékű liszttel (40,32 tonna) csökkentse, figyelemmel a szerződés 4. pontjában írtakra. Megállapította, hogy az őrlésre beszállított búzából előállításra került 96,48 tonna lisztből (40,0 tonna elszállított és 40,324 tonna bér munkadíjra elszámolt után) a felperes tulajdonában, de a II. rendű alperes birtokában 16,156 tonna maradt, s mivel a II. rendű alperes ezen mennyiség terhére további liszt kiadást nem állított és nem bizonyított, a felszámolás megkezdésekor is birtokában kellett lennie ezen árumennyiségnek, a II. rendű alperes által becsatolt felszámolási nyitómérleg adatai szerint. Szerződési akarat hiányában nem találta viszont elszámolhatónak a felperes által takarmánylisztből és korpából őt megillető mennyiségen felül kiszállított áru értékét, így ebben a körben a II. rendű alperes védekezését nem fogadta el. Mindezek alapján a felperes keresetét 16,156 tonna liszt erejéig megalapozottnak, ezt meghaladóan pedig alaptalannak ítélte, s a perköltségről a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján annak megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése szerint az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes és a ... Kft. közötti, 2002. április 17-én létrejött engedményezési szerződést színleltnek tekintette, bár a bíróság észlelhette a szerződés semmisségét, azonban a feleket nyilatkozattételre kellett volna felhívni. Ezt a bíróság elmulasztotta, ezért eljárási szabályt sértett, így a szerződés semmisségére vonatkozó megállapításai alaptalanok, és az ítélet indokolásából mellőzendők. A 2500 tonna BL-55 típusú liszt vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapításaival szemben arra hivatkozott; az 1998. december 29-én kelt dokumentum világosan rögzíti, hogy a lisztet a II. rendű alperes ...i telephelyén betárolták, és azt felelősen őrzik a felperes készleteként, ezt erősíti meg a kiállított leltárfelvételi jegy is. Megítélése szerint önmagában a leltárfelvételi jegy kiállítása és a II. rendű alperes részéről történt visszaigazolása olyan birtokbaadási eljárás volt a fajlagosan meghatározott, helyettesíthető liszttel kapcsolatban, amely a Ptk. szerint kétségtelenné tette, hogy a dolog az átruházó hatalmából a tulajdonjog megszerzőjének a hatalmába került. Hivatkozott arra is, hogy az írásos dokumentumokhoz képest ... tanúvallomása a felperes állításainak cáfolatára nem alkalmas, tíz év távlatából a tanú nem tudott egyértelmű nyilatkozatot tenni, és messzemenő következtetéseket nem lehet levonni a leltárfelvételi ívekből. Állította, hogy 1998. december 29-e és a leltárfelvételi ívek fordulónapja között eltelt két napban jelentős forgás következhetett be a készletekben, mivel a II. rendű alperes szinte naponta kicserélhette azokat. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Legfelsőbb Bíróság Gfv.XI.30.198/2007/8. számú ítéletében foglaltakat, amely a jelen per tárgyát képező 2500 tonna lisztre vonatkozó iratokat értékelte, és ennek mellőzését kellően nem indokolta meg. A 46,6 tonna liszt tulajdonjogával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a bérőrlési szerződés kapcsán a II. rendű alperes elszámolását a felperes vitatta, a szerződés nem biztosított olyan jogot a II. rendű alperesnek, hogy a bérőrlés díját levonja.

A II. rendű alperes a csatlakozó fellebbezésében az ítélet megváltoztatását a perköltség viselése vonatkozásában kérte. Előadta, hogy az ítélet úgy rendelkezett, hogy a felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik. Az indoklás szerint a kereseti és fellebbezési illeték viselése a pervesztesség-pernyertesség arányában került megállapításra, ugyanakkor a perköltségnek a felek képviselőjével felmerült munkadíja nem a pervesztesség-pernyertesség arányában történt, ezért kérte, hogy a másodfokú bíróság a pervesztés felperest kötelezze a perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerinti mértékben.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte, a tényállást helyesen állapította meg, az abból

levont következtetése és ítéleti döntése is helytálló, és a fellebbezésben hivatkozott eljárási szabálysértést nem követte el.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a felperesnek azt a fellebbezési álláspontját, hogy az elsőfokú bíróságnak a felperes és az ... Kft. közötti 2002. április 17-i engedményezési szerződéssel kapcsolatos megállapításai az ítélet indokolásából mellőzendők.

A Pp. 3. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő.

Az idézett alapelvi szabály értelmében a polgári per kérelemre indul, s a perindítás joga elsődlegesen a vitában érdekelt felet, az anyagi jog jogosultját illeti meg. Mivel a jelen perben a II. rendű alperes elsődlegesen a felperes perindítási jogosultságát; keresetösségi jogát vitatta, ezért a felperes ügybeni legitimációja kérdésében a bíróságnak állást kellett foglalnia, így a felperes részéről hivatkozott eljárási szabálysértésről nem lehet szó.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a 2500 tonna liszt tulajdonjoga kérdésében a feltárt bizonyítékok egybevetése és összességükben való értékelése - a Ptk. 117. §-ának (1) és (2) bekezdésében írt szabályokból helyesen kiindulva - az ítélet indokolásából kitűnően helytállóan megtörtént.

A Ptk. 117. §-ának (1) bekezdése szerint átruházással - ha a törvény kivételt nem tesz - csak a dolog tulajdonosától lehet a tulajdonjogot megszerezni. A (2) bekezdés kimondja; a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a dolog átadása is szükséges. Az átadás a dolog tényleges birtokba adásával vagy más olyan módon mehet végbe, amely kétségtelenné teszi, hogy a dolog az átruházó hatalmából a tulajdonjog megszerzőjének hatalmába került.

A Ptk. 117. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltak értelmében a tulajdonjog átruházással történő megszerzésének harmadik feltétele - azon feltételeken túl, hogy a tulajdonjogot átruházó személy főszabályként csak a dolog tulajdonosa lehet, s a tulajdonjog megszerzéséhez szükség van átruházásra irányuló szerződésre vagy más jogcímre - ingó esetén a dolog átadása, a dolognak a szerző hatalmába kerülése. Ezért alappal vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli esetben a tulajdonszerzéshez szükséges birtokbavétel, a 2500 tonna liszt átadása megtörtént-e.

A Pp. 3. §-ának (5) bekezdése szerint, ha törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás

meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. Az adott ügyben az elsőfokú bíróság a tényállás felderítése érdekében bizonyítási eljárást folytatott le, megvizsgálta a rendelkezésre álló okiratokat, tanút hallgatott meg, a tényállást a felek előadásának és a felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapította meg, és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által hivatkozott két okirat (1998. december 29-i leltár jegyzőkönyv és az 1999. január 5-i leltárfelvételi ív) tartalmával szemben a felperes nem vette és nem vehette birtokba a vitás 2500 tonna lisztet, és így azon tulajdonjogot sem szerezhette, mivel a 2500 tonna liszt a II. rendű alperesnek sem a ...i, sem a más telephelyén a vizsgált időszakban nem állt a rendelkezésére, ezért a jogvita tárgyát képező dolog az átruházó hatalmából a felperes hatalmába sem kerülhetett. Ennek az ellenkezőjét a felperes nem bizonyította. A fellebbezési előadása feltételezésen alapul, amely szerint az 1998. december 29-i időpont és a leltárívek fordulónapja között eltelt két napban jelentős forgás következhetett be a II. rendű alperes készleteiben, ugyanakkor nincs adat arra, hogy a felperes a 2500 tonna liszt tényleges meglétét ellenőrizte, de ezt nem is állította a perben. Nincs kétségtelen bizonyíték arra nézve sem, hogy a II. rendű alperes a készleteit a hivatkozott két nap alatt csökkentette, vagy kicserélte. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes tulajdonszerzése nem állapítható meg.

A felperes által hivatkozott perben (Gfv.XI.30.198/2007/8.) a ... Kht. kötbért érvényesített a jelen per felperesével szemben. A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság az alperesi kötbérfelelősség mértéke szempontjából értékelte többek között a 2500 tonna BL-55 típusú lisztre vonatkozó leltárfelvételi jegyet, a hivatkozott perben viszont nem képezte vizsgálat tárgyát a 2500 tonna liszt átadásának a kérdése.

A felperesnek a perbeli bérőrlési szerződésre alapított 46,6 tonna liszt tulajdonjogára vonatkozó igénye tekintetében a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtettekkel, ezért az elsőfokú bíróságnak a felek szerződéséből levont következtetéseit megismételni nem kívánja, mert a fellebbezésben felhozottak nem alkalmasak az elsőfokú bíróság azon döntésének a megváltoztatására, amely szerint a II. rendű alperes birtokában 1999. szeptember 20-án 16,156 tonna BL-55 típusú, felperes tulajdonát képező liszt volt, a fenti szerződésből eredően.

A II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése alapos.

A felperes túlnyomó részben pervesztes, mindössze 0,5 % mértékben lett pernyertes, a 124.936.232 forint pertárgyértékre és az ehhez képest megítélt 16,156 tonna (1.615 kg x 34,7 forint/kg), 560.632 forint értékre tekintettel. Ezért a felek perköltsége az első fokú eljárásban a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a következőképpen alakul.

A felperes 0,5 %-ban pernyertes, 99,5 %-ban pervesztes az első fokú eljárásban. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM

rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával az általános forgalmi adót is tartalmazó 1.500.000 forintból indult ki. Ezen összegből a felperesnek járna 75.000 forint, így a két összeg különbözete 1.425.000 forint. A Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.392/2007/5. számú, az első fokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésében a felek másodfokú eljárásban felmerült perköltségét egyaránt 500.000 - 500.000 forintban állapította meg, a pervesztesség-pernyertesség arányát figyelembevéve ezen összegből a felperest 2.500 forint illetné meg, a II. rendű alperesnek 497.500 forint másodfokú perköltség megfizetésére köteles. Mindezekből következően a II. rendű alperest az ügyvédi munkadíjként megillető perköltség összege az elsőfokú eljárásban 1.922.500 forint.

A pervesztesség-pernyertesség arányának megfelelően az államnak járó illeték a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésében foglalt rendelkezésekre figyelemmel a következő. Az első fokú eljárásban a felperes által le nem rótt kereseti illetékből a felperes 895.500 forintot, a II. rendű alperes 4.500 forintot köteles az államnak megfizetni. A Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.392/2007/5. számú végzésével a felperes által le nem rótt jogorvoslati illetéket 900.000 forintban állapította meg, így a felperes további 895.000 forint, a II. rendű alperes további 4.500 forint illeték megfizetésére köteles az állam javára.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a perköltségre és az illeték megtérítésére vonatkozó rendelkezéseit a rendelkező részben írottak szerint részben megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem, a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperest kötelezte a II. rendű alperesnek a fellebbezési eljárásban ügyvédi munkadíjként felmerült és az ÁFA-t is tartalmazó, mérlegeléssel megállapított 300.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdésében foglaltak alapján.

A másodfokú eljárásban - a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési értékek figyelembevételével - kötelezte a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest 900.000 forint le nem rótt fellebbezési és 57.675 forint le nem rótt csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére az állam javára a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésében, és a 15. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint.

Budapest, 2010. február 9.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

. Rédei Anna s. k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.,
bíró